

Poštšina plačana v gotovini.

—
NÁŠ

DOM

»Naš Dom« izhaja vsakega 10. v mesecu. Rokopise in vse, kar spada v uredniški del lista, je čimpreje po izitju prejšnje številke poslati na urednikov naslov: Dr. Meško Josip, Maribor, Magdalenski trg 3.

»Naš Dom« se naroča pri upravi »Našega Doma«, Maribor, Koroška cesta 5 in stane samo 12 dinarjev letno.

Kjer želite objavo slik, fantovskih skupin, pošljite Din 40.— kot odškodnino za napravo kličaja na naslov uprave.

Zaupniki in agitatorji »Našega Doma«! Delo in propaganda za naše glasilo naj se neprekinjeno in nezmanjšano nadaljuje. Vedite, da vsaka stotina novih naročnikov lahko pripomore do večjega obsega »Našega Doma«.

Iz škofijskega vodstva FKA.

Dekanijski tečaji fantovske Katoliške akcije. Škofijsko vodstvo v Mariboru bo tudi v letošnji poslovni dobi pridilo tečaje za fante po dekanijah, in sicer: 4. nov. v Prevaljah in Šošanju, 11. nov. v Slovenjgradcu in Kozjem, 18. nov. v Marenbergu in pri Sv. Benediktu v Slov. gor., 25. nov. v Rajhenburgu in pri Veliki Nedelji, 2. dec. v Ptuj in Ljutomeru, 9. dec. v Šmarju pri Jelšah, 16. dec. v Laškem in Braslovčah, 30. dec. v Konjicah in Slov. Bistrici, 27. jan. 1935 v Celju in Vojniku, 3. febr. v Št. Vidu pri Ptuj in pri Sv. Frančišku v Radmirju, in 10. febr. v Rogatcu.

Ker se bo na teh tečajih predavalo o tekmovalni stvarini in o delovnem načrtu fantovske Katoliške akcije, pozivamo vsa dekanjska in župnijska vodstva FKA, da med fanti poagitirajo za čimvečjo udeležbo na teh tečajih. Na tečajih se bodo izvolila tudi nova dek. vodstva FKA.

Morebitne želje o izpremehi datuma ali kraja tečaja je sporočiti Škofijskemu vodstvu fantovske Katoliške akcije v Mariboru, Aleksandrova cesta 6.

Izšel je 1. zvezek knjižice FKA, ki obravnava snov, ki je predpisana za letošnje prosvetne tekme: »Socialno in prosvetno delo Katoliške cerkve«. V obliki vprašanj in odgovorov je obdelana predmetna snov. Knjižica, ki je neobhodno potrebna vsakemu članu naših delovnih skupin, stane Din 2.—. Priporočamo, da si knjižico čim prej naročite pod skupnim naslovom pri škof. vodstvu FKA.

Vse delovne skupine FKA naj imajo meseca novembra članske zборе. Novozvoljeno vodstvo takoj javite škofijskemu vodstvu. Posebej označite onega, ki bo prejemal pošto. Poročajte za »Naš Dom« o vašem delu.

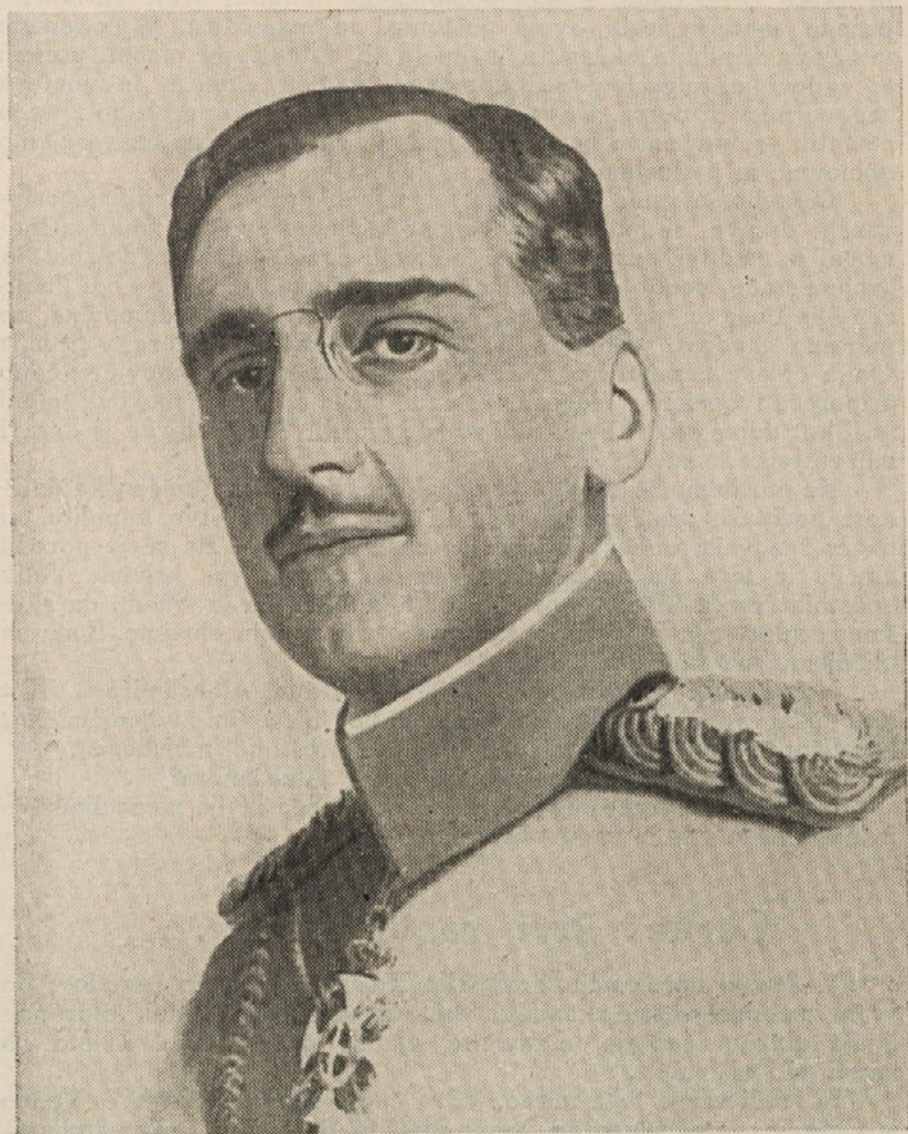
TEM IN ONEM

V Franciji se je že leta 1931 osnovala posebna francoska liga za mladinska prenočišča. Imenovano ligo je ustanovil po nemškem vzorcu francoski katolik Marc Sangnier. V Parizu in Biervillu so se otvorila prva takšna mladinska prenočišča, potem so sledila drugod. Marcu Sangnieru se je posrečilo zainteresirati za stvar razna društva, pa tudi francoske vladne kroge. Ta mladinska prenočišča so zlasti postala važna spričo lepega razmaha katoliškega mladinskega gibanja, ki je v svoj program privze-

lo med drugim tudi potovanje. Posebno veliko je teh prenočišč izključno v rokah katoliških organizacij ter se v posameznih prostorih nahajajo razpela in nabožne slike. Tudi kapelico imajo. Vseh takšnih prenočišč v katoliških rokah je nad 30. In pri nas?

2.780.000 katoličanov je po nedavni uradni objavi v Angliji in Walesu. Leta 1844. je bilo v Angliji 500 katoliških cerkev in 700 duhovnikov, danes je 2196 cerkev in 4825 duhovnikov.

Domovina v žalosti.

Vedno še živimo pod vtisi zločina, ki je 9. oktobra t. l. v Marseille na Francoskem končal življenje našega vladarja Aleksandra I. Domovina Jugoslavija, ki jo je vladal in ji želel moči in v tej moči tudi miru, še vedno žaluje. Žaluje, ker je mrtev njen gospodar, žaluje, ker je mrtev človek, ki ga dela njegovo trpljenje in njegova ljubezen do Jugoslavije velikega.

Ob grobu kralja Aleksandra I. smo se znova zavedli, da nam je domovina Jugoslavija, ustanovljena z krvjo in težkimi žrtvami, pravi in varen dom. Samo v njej bomo lahko ohranili svojo slovensko besedo, materin jezik, svojo poštenost in resničnost. V pokojnem vitežkem kralju Aleksandru je imelo to hotenje po močni, urejeni in zadovoljni jugoslovanski domovini, najbolj vidnega in vnetega zagovornika in borca. On je šel od nas, toda njegov grob bo zraven nešteti grobov naših narodnih junakov, glasen klicar, da varujemo domovino in ji služimo z delom in ljubeznijo.

Čeravno je vsak izmed nas le majhen drobec v veliki jugoslovanski državni skupnosti, bo vendar vsak po svojem lahko pripomogel k utrditvi domovine, če bo vršil svojo dolžnost, dolžnost v svojem stanu, vedno se zavedajoč, da vse človekovo delo vodi ljubezen do Boga in do bližnjega. Ko delamo za blagor domovine, se moramo zavedati, da je to ljubo tudi Njemu, od katerega prihaja vsaka oblast, namreč Bogu. Zato bomo srečo svoje domovine vedno priporočali božjemu blagoslovu, radi njega bomo domovino ljubili in ji kot dobri otroci božji tudi zvesto služili. Veren človek je državi najzvestejši podanik.

Ne pozabimo še enega! Ne pozabimo, da je naša krščanska dolžnost boriti se proti onemu zlu, ki ima svoje vodstvo v peklu, ki danes razdvaja, uničuje in rodi sovraštvo. Iz tega zla se je porodil zločin, iz tega zla se porajajo vse nesreče in vse krivice. Velik apostolat vsega krščanstva, apostolat katolicizma je v tem, da skušamo vpliv tega zla streti, ker vemo, da s tem služimo Bogu in bližnjemu, pa tudi domovini.

Kot katoličani žalujemo ob grobu kralja Aleksandra I. Kot katoličani iz dna duše obsojamo zločin nad njegovim življenjem. Kot katoličani obljublamo domovini resnično zvestobo in ljubezen.

Kralj kraljev naj da pokoj duši kralja Aleksandra!

Naj bdi nad srečo naše domovine in blagoslavlja njeno ljudstvo in naj mu da mir in zadovoljstvo!

Cerkev živi, raste, gradi . . .

V Ženevi sprejemajo Sovjetsko Rusijo v Društvo narodov; po vsem svetu gre vest o škandalih vojne industrije; pobesneli in propali ljudje ubijajo vladarje, državnike, vladne predsednike. Zmota ob zmoti, zlo ob zlu . . .

In sredi vsega tega mirno, jedva čutno snovanje Cerkve. Vedno je Cerkev cvetoč vinograd. Njeno življenje in rast je kakor življenje

in rast v prirodi. To življenje se ne ravna po človeških mislih; božja misel je, ki mu smer odreja. Kakor reka je, ki se iz večnosti v večnost preliva. Ni pa to življenje, ta rast, to neprekinjeno delovanje takšno, da bi nemarneži ob njem lahko uspevali. Bog je tukaj, njegova milost, cvetoč vinograd. Delavci morajo biti v vinogradu; dobri, zanesljivi delavci. Kje so? Iz duha Cerkve in njenega poslanstva prihajajo. Božje skrivnosti zbujaajo v njih neverjetno dejavnost. Saj zahtevajo dobe, kakršna je današnja, močnih ljudi brezpogojne udanosti, vzvišenega hotenja.

Ako pa hoče katoliška Cerkev graditi, potem je eden izmed prvih pogojev, da se v katoliškem človeku dovršuje in posvečuje čudež učlovečenja. Drugi pogoj pa je, da mu večne resnice prodro v bistvo in ga popolnoma obvladujejo. In kako more biti človek, ki se ga je Bog dotaknil, dolgočasen, zaspan in brezbrizen? Kako naj spi in dremlje človek, ki ga Vsemogočni sam prebuja? Kako more biti miren, kogar prešinjajo resnice božje?

Bog ni mir in pokoj, ampak večna dejavnost. To zatrjuje katoliška filozofija. Sv. Pavel in Ksaverij nista vzgleda hladnega mirovanja, ampak nasprotno vnetega delovanja, neprekinjene akcije. Dobro bi sicer bilo, ako bi se v težkem času in težkih preizkušnjah priborili do miru in spokojstva. Toda življenje je romanje; vojskujoča se Cerkev smo. Zmagoslavje pride šele po pohodu in borbi, venec zmage po zmagi, priznanje in plačilo po delu. Prvo in drugo pa pride, ako se ob božjem življenju ter utripanju v nas vname tudi človeška stran in ako se ob spoju naraveega ter nadnaravnega v nas oblikuje nedeljiva celota, iz katere prihaja rast, vera in delovanje. Ali ni v tem jedro in vzvišeno poslanstvo Katoliške akcije? — N.

Za katoličane v Južni Srbiji.

Krščanska dobrodelnost je najvernejši izraz globokega krščanstva. Kdor sebi odteguje in drugim daje, sebe premaguje, se za višje usposablja in za svoje krščansko življenje dokazuje prinaša. Kdor svojega bližnjega ljubi, Boga ljubi! Kdor trpečemu trpljenje lajša in ubogemu daje, Bogu na bogate obresti posojuje. Kdor pa svojemu bližnjiku dela duhovne dobrodelnosti izkazuje, je kakor apostol.

Apostolsko delo se našim fantom nudi. Z njim bodo izvrševali svoj dobrodelni in verski apostolat obenem. V Južni Srbiji živi veliko število katoličanov, raztresenih med drugoverci po majhnih naseljih. Njihovemu težkemu gmothnemu položaju se pridružuje še težje in mračnejše duhovno in versko življenje. Nimajo cerkev, kjer bi jim dušni pastirji božjo besedo oznanjali in jim zakramente delili. Maloštevilni duhovniki obiskujejo vernike širne skopljanske škofije, pa jih marsikje ne morejo zbrati k božji službi, ker ni cerkve ali pa jim je to zelo otežkočeno, ker nimajo potrebnih mašnih oprem. Ni čuda, če med temi katoličani usiha versko življenje, ko nimajo prilike poslušati božje besede in se udeleževati službe božje.

Škof dr. Gnidovec, vladika južnosrbskih katoličanov, prosi slovenske katoličane pomoči. Prosi in pričakuje! Misijonski škof prosi prispevkov za zidanje cerkev in za nabavo mašnih oprem.

Fantje, pripomorite, da požrtvovalni škof ne bo zaman pričakoval! Na škofijskem zboru fantovske Katoliške akcije smo sklenili, da bodo vse delovne skupine zbirale denarna sredstva za nakup popolne mašne opreme, ki jo bo fantovska Katoliška akcija lavantinske škofije poklonila eni izmed cerkev v Južni Srbiji. Tako je bilo sklenjeno in ta sklep velja tudi izvršiti. Spomnite se ob vseh prilikah in prireditvah tega sklepa, darujte po svojih možnostih sami in nabirajte prispevke pri drugih. Žrtvujte se, da bo naša dobrodelna in verska akcija popolnoma uspela. Pokažite, da vam je pri srcu dušni blagor katoličanov v Južni Srbiji, dokažite, da vam krščanstvo ni prazna beseda, temveč, da to vaše krščanstvo prenaša žrtve in se v dobrih delih tudi kaže. Z izvršitvijo te naloge boste pomagali duhovnikom skopljanske škofije pri verski preroditvi ondotnih katoličanov. Bodite misijonski in apostolski delavci, kakor ste obljubili, ko ste vstopili v vrste katoliških akcijonašev! — S.

Za resnico in pravico.

XI.

In vendar je prišel dan, ko so voditelja slovenskega naroda v slovenski prestolnici sprejeli kakor kralja. Kočijo, kamor je sedel, obdan od številnih soborcev v dunajskem državnem zboru, so študentje izpregli in jo sami peljali po ulicah bele Ljubljane. Navzlic grožnjam in raznim nevarnostim, ki so pretile od vseh strani, se zavedni slovenski ljudje niso ničesar bali, da bi ne bili pripravljeni

vsak trenutek za jugoslovansko misel vse žrtvovati. Potem je sledila v največji dvorani slovenske prestolnice slovesna izročitev več stotisočev podpisov za Jugoslavijo. Tudi iz Št. Ilja so se napotile zveste duše v belo Ljubljano, med njimi neustrašena Pavla, ki si je s svojo odločnostjo in brezprimerno požrtvovalnostjo pridobila sloves in ljubezen v vsej šentiljski fari in še preko njenih meja. In je bila

predstavljena tudi narodovemu voditelju, ki se je do podrobnosti zanimal za domače razmere, predvsem pa za njenega moža Marka, ki se ga je voditelj iz predvojnih narodnostnih bojev dobro spominjal.

»Le korajžno naprej; še nekaj časa in bo prišlo dragoceno povračilo.«

To misel je izrekel voditelj, ko se je poslovil od hrabre Pavle. In to misel je Pavla globoko spravila v zadnji kotiček svojega srca in jo zvesto čuvala ter verovala...

»Le korajžno naprej; še nekaj časa in bo prišlo dragoceno povračilo.«

S to mislijo je Pavla šla od hiše do hiše in jo oznanjala z vso toploto in močno vero; s to mislijo je spodbujala teden za tednom, dan za dnev, v borbi kloneče duše ter jih vzravnala k novim pričakovanjem in zmagoslavju. »Zaprl te bomo« ji je grozil Hanza in njegovi, kjerkoli so jo videli in srečali.

»Zaprite me« je bil nje ponosni odgovor. Vedela je, da je vse, kar dela, pravična in sveta stvar, za katero se je boril gospod Evald in vsi drugi pošteni ljudje; zavedala se je pa tudi, da je to stvar, ki je bila tudi njenemu preganjanemu Marku sveta in nad vse vzvišena.

Pavla si je kradla spanje in počitek, da je svoj dom in svojce vzdrževala ter se za njih dobropočutje borila. Ko so drugi že davno legli k počitku, je Pavla pri brleči svetlobi v pozno noč in večkrat v rano jutro delala za dom in rod ter se borila ... (Konec prihodnjič.)

Ozaljšani so grobovi.

Ozaljšalo jih je cvetje belih, rdečih krizantem na Vseh Svetih dan. Med cvetjem so zaplapolale uvrščene svečke in izpričevale našo ljubezen do rajnkih. In gozd se je zamajal s porumenelim listjem v mrzlem jesenskem pišu in drobil njih smrtno uspavanko. Ljudstvo pa se je zbiralo v žalnih oblekah in stopalo resnobno na mirodvor. V linah pa se je zazibal zvon in žalostno pel. Vse je bilo tako moreče, skrivnostno in turobno, da naravnost mučno in strahotno za mladostno življenje, ki kliče svet, hrepeni po življenju ...

A to ne zaman. Saj moramo zopet prav letos zaznamovati, ko še leto ni pri kraju, kako je narastlo število svežih mladih grobov. Mnogi so si seveda sami zakrivali prerano smrt z mladostno lahkomišelnostjo. Mnoge je strl obup življenja. Eni pa so postali žrtev noža, gorjače, fantovske podivjanosti. Druge je zadela nesreča. Tretjim je zavratna bolezen zamorila mladost življenja in tako so rastle mladi grobovi in nastajale zlasti v vrstah kat. mladine globoke vrzeli. Kako so se veselili življenja, pa jim smrt ni prizanesla. Bili so naši bratje, naše sestre, vsi smo bili eno, vsi delali za eno. Ljubili smo se, radi imeli, dasiravno se nismo medsebojno poznali. A duh Kristusov nas je združeval v bratstvu, sesterstvu in v ljubezni. Naenkrat pa je nastala ločitev med nami. Utrpnile so za vedno njih mladostne sile, utrpnilo sveta željno srce. Njih delovne roke počivajo z mladostnim telesom vred na kraju večnega miru, v črni zemlji ... A mi živimo dalje ...

Kako radi bi jim položili ta mesec zelenih vencev na grob, natosili belih krizantem na gomilo in zažgali voščenih sveč, da bi vse to pričalo o naši zvestobi, hvaležnosti in ljubezni do njih. A ne moremo! Predaleč počivajo nekateri. Predaleč so gomile nekaterih, morda celo v tuji nam nepoznani zemlji. Tja ne moremo nositi vencev, rož. Kaj storimo?

Imamo sredstva, dražja kot so krizanteme in drobne svečke, da se prav lepo oddolžimo tudi spominu umrlih nam prijateljev in znank, ki daleč od nas počivajo. Ta sredstva so duhovno cvetje: molitev, milosti sv. maš, sv. obhajil, zatajevanje, trpljenje, žrtve, in druga dobra dela. To cvetje zberimo in ga poklanjamo ob grobove njih, ki so nam bili v življenju dragi, predragi.

Da res, kakor neveste s pajčolanom izgledajo naši mirodvori vsako leto ob Vseh Svetih. Le tu pa tam je vmes kak s travo poraščen in zapuščen grob, ki zastonj išče usmiljene roke, da bi ga za ta velik dan očedila, okopala in drugim grobovom s cvetjem primerno okinčala. A vendar je nekdo, ki se tudi teh nepozabnih na pokopališču spomni in jih prav bogato obsiplje s cvetjem duhovnih rož. To je naša sv. kat. Cerkev, ki prav pridno moli za rajnike in nepozabljene. Ne cvetje krizantem, ne venci zelenja, vrste plamenečih sveč na grobovih rajnih, ampak le molitev in druge milosti so pokojnim v tolažbo in pomoč. Zato sv. Cerkev vsak dan, zlasti pa mesec november žrtvuje veliko duhovnega cvetja za pokojne.

Delajmo tudi mi tako. Molimo za brate, sestre svoje, katerih gomile so daleč od nas. Molimo tudi za te, ki blizu doma počivajo. Pridno zaljšajmo ta mesec njih grobove s cvetjem duhovnih rož. Nabirajmo milosti, nabirajmo duhovnega cvetja in ga pošiljajmo pred prestol Večnega Sodnika, da podeli milost zveličanja vsem dragim dušam, ki so tam v večnosti.

Saj Bog ve, če ne bodo v prihodnje krizanteme že brstele tudi meni in tebi, dragi brat in sestra, za tebe junaški mladenič in roznata devojka ... — Gašparič.

Malo družboslovja.

Socialne naloge šole.

Šola mora biti kot vzgojna uredba tudi središče socialnega življenja. Vzgojiti mora otroka za družino, stan.

S čim vzgaja šola za življenje?

1. S tem, da ga vzgoji za družino. Temeljna celica družbe je družina. Če je otrok dober družinski član, potem bo pozneje tudi kot član poklica, naroda in države storil svojo dolžnost. Zato ga mora družinsko vzgajati tudi šola. Vcepiti mora otroku spoštovanje do staršev, (vedno o njih spoštljivo govoriti), navduševati jih za družinsko delovno in življenjsko občestvo (otroka torej navajati, da dela rad v družini, se žrtvuje za brate in sestre).

Najlažje pospešuje družinskega duha, ako učitelj sam preustvari šolo v družinsko občestvo, s tem, da razredu načeljuje kot oče in jih navaja, da se medsebojno obnašajo kot bratje in sestre (pomagajo drug drugemu, tolažijo v žalosti, v bolezni obiščejo).

2. S tem, da jih vzgaja za vzajemnost. V razredu so otroci različnih stanov; otroci boljših slojev ne smejo prezirati otrok nižjih slojev. Vzgoja za edinost in strpnost. Vsak stan je spoštovanja vreden. Važno je tudi, da jih vzgaja za sosedsko občestvo.

3. Vzgaja naj jih za narod in državo. Družina ima svoj dom, ki ga otrok ljubi, zanj se žrtvuje. Domači družinski dom pa čuva širša domovina — država. Torej jo moraš tudi ljubiti kakor svoj rojstni dom.

Ravnotako mora otrokom pokazati tudi vrednost naroda. Otrok spoštuje sorodnike, ljubi materinski jezik, narod pa predstavlja vse sorodne družine skupaj, skupno naš jezik. Torej ga tudi ljubimo.

Junakinja do konca.

»Sestra, nekoč je bilo mogoče...« se je pogreznil nenadoma strti mož v preteklost in se globoko zamislil.

»Kaj ste nekoč bolj verovali, kakor danes?«, ga je vprašala usmiljenka in se komaj premagovala solz...

»Jaz sam iz sebe bi mogoče ne veroval, da nisem našel bitje blago in plemenito, ki pa sem ga pozneje zgubil po lastni krivdi...«

In kakor svinčene kaplje mu je padal v dušo spomin za spominom, ki ga je pekel in žgal in očital. Končno so ga premagali spomini: strli so v njem ponos in nevero ter ga obsodili s pekočo vestjo... Zato je prosil sestro, naj ga pusti samega. In zopet je vzel svetinjico na svojih prsih, jo gledal in pri srčno poljubil.

»Oh, Angelica,« je po dolgih letih skrušen in iz srca zahrepenel: »Ko bi Ti vedela, kako me Bog kaznuje za moj greh, ko sem Te tako brez srca izdal, Ti moja dobra... Samo enkrat ko bi Ti še videl v oči in Te videl veselo! Prosil bi Te odpuščenja in tako bi ne bila zame ločitev tako težka in grozna. Angelica, izprosi mi milost, da se spravim vsaj z Bogom...« je utrujen od razmišljanja sladko zaspal.

Ko se je v jutro prebudil, je bilo sonce že visoko. S svetlim obrazom je stopila sestra Ilona v bolnikovo sobo in on je vedel, da prihaja od obhajilne mize. Vztrepetalo je v njem in obšla ga je nepopisna radost, kakor nekoč, ko je bil še otrok in je v božični noči strmел v jaslice in veroval v Jezuščka...

»...Kaj bi le mislila ta žena, ko bi ji povedal, da bi bil tudi jaz rad tako srečen...« se je boril sam s seboj. In ko se je vsega spomnil, se je zdel samemu sebi tako majhen, da si ni niti upal pogledati v oči dobri usmiljenki.

Kakor bi sestra Ilona brala misli ubogega moža, mu je sedaj pomagala: »Ali bi mogoče še kaj želeli?«

»Želel, samo nekaj, sestra: Angelico bi rad videl še enkrat...« je težko govoril bolnik.

»Je to Vaša sestra?«, je v sočutju zakrivala usmiljenka svojo zadrego.

»Da, sestra, in še mnogo več! Vse, kar mi je ostalo do konca svetega...«, je omahoval z glasom.

»Neko Angelico poznam, a to menda ni tista, ona je zelo uboga, a srečna je...«

Mladi mož se je hotel dvigniti, a je onemoglo padal nazaj v blazine. »Pa ni to mogoče Lipovčeva Angelica?«, mu je močno udarilo srce v plahem pričakovanju.

»Lipovčeva,« se je tresel glas mladi usmiljenki.

»Sestra, prosim Vas, pošljite ponjo! Vi ne veste...«, je hotel govoriti dalje, a mu je postalo nenadoma slabo.

»Gospod doktor,« se je v strahu zareklo mladi usmiljenki, da jo je mož začuden pogledal: »Tudi Angelica pride k Vam, če želite. A jaz vem, da bi bila ona zelo žalostna, ako bi Vas tedaj ne našla spravljenega z Bogom...«

»... Jutri hočem napraviti obračun čez celo svoje življenje. Kajne, sestra, saj mi boste pomagali? ... Dolgo sem že želel, pa si Vam nisem upal povedati ... Sram me je pred Vami ... Saj Vi ste bili z menoj tako dobri...«

... Tiho je govoril mladi mož, da ga je mlada usmiljenka komaj razumela in ko je prenehal in dvignil svoje oči proti sestri, je videl, kako je nenadoma postal ta obraz blede kakor da je iz kamna, le dve žalostni oči je živelo v njem in bilo mokrih...

»Sestra, odpustite mi tudi Vi! Mnogo ste trpeli radi mene; vse to sem razumel, pa sem bil preslab...« In ko je vnovič pogledal sestri Iloni v oči, je bil miren — — — (Konec prihodnjč.)

Knjižna zbirka za koroške Slovence.

Mali narod smo — niti dva milijona nas ni. Težka je borba tako malega naroda za svoj obstanek v krogu večjih in močnejših narodov. Če pa je tak narod poleg vsega v svojem narodnem telesu raztrgan, je boj še težji.

Če bi bila edino fizična sila tista, ki daje poroštvo za obstanek, potem našega naroda ne bi bilo več; slovenski narod se ni ohranil radi svoje moči, ampak samo radi svojega poštenja, ki temelji na trdnem verovanju v Boga in njegovo pravico. Saj naš narod ni imel ne svoje države, ne svojih narodnih vladarjev, ni bil niti lastnik svoje zemlje, ničesar ni imel razven globoko vsidrane vere v Boga. V tej in radi te svoje vere se je ohranil do danes, ko že davno ni več narodov, ki so bili številnejši, mogočnejši, ki so gospodovali nad Slovenci. Edini zaklad in poroštvo našega narodnega obstanka v vsej zgodovini je bila vera. Na tej osnovi je vzrasla vsa slovenska kultura, narodni običaji in sploh vse naše narodno bistvo. Vera je bila naša edina dobrina, ki smo jo imeli in ohranili.

Ako smo se torej do danes ohranili samo radi svojega verovanja, je tudi naša bodočnost edino-le v veri in v utrjevanju vseh njenih sadov: kulture, običajev in posebnosti. Te gojiti in utrjevati, pri tem pa zavračati in se braniti tujih vplivov, to mora biti slovensko vodilo v bodočnost. Vedimo, da je izgubljena naša bodočnost in zapečaten

naša narodna usoda, čim bi prenehali z vso močjo in ljubeznijo gojiti edino osnovo svoje narodne samobitnosti in kulture. **V veri pa se more vsak narod ohraniti le v svojem jeziku!** Ljubezen do materinega jezika je pogoj za njegov obstoj.

Kjer se narodu jemlje in krati njegov narodni jezik, se mu s tem izpodkopava in jemlje vera. **In 100.000 koroškim Slovincem na Koroškem preti nevarnost, da bodo njihovi otroci pozabili svoj materni jezik!** Ta nevarnost je resna in velika, ne samo radi prikrajšanih narodnih pravic od strani države, ampak tudi radi tesnega stika in sosedstva z nadmočno in visoko nemško kulturo. Bolj kot nasilno zatiranje more raznaroditi naš narod na Koroškem nevarnost in bližina germanske kulture. Ohranil se bo edino, če bo ostal trden v veri in ne bo pozabil svojega jezika! Če bo sedanja slovenska koroška mladina pozabila svoj jezik — in to je resna nevarnost — potem v nekaj desetletjih našega naroda na Koroškem več ne bo, ne bo več slovenske Podjune, Roža in Zile ... naše zibelke! To odmiranje moramo zaustaviti! Bližajočo se smrt s slovenske Koroške pregnati!

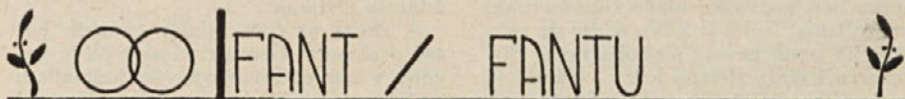
Zato je letošnji Škofijski Zbor FKA dne 7. septembra 1934 sprejel sklep, da **mora biti v bodočem letu ena naših najvažnejših nalog: Zbiranje slovenskih knjig, predvsem mladinskih povesti za slovensko mladino in otroke na Koroškem!** Otrok, ki v šoli ne sliši svojega materinskega jezika, ga bo zajemal iz lepe slovenske knjige. Toda, če ne bo dobil knjige, je za naš narod izgubljen ...

Zato fantje, storimo svojo katoliško in narodno dolžnost do svojega odmirajočega dela na Koroškem. Pojdimo od hiše do hiše, saj je po slovenskih domovih mnogo knjig (n. pr. starih mohorjevih), ki leže zaprašene po policah in podstrešjih. Izpolnimo v vsem obsegu to prevažno nalogo in dolžnost do svojega čelnega naroda. Na delo!

V tihi noči.

Glej, tiha noč:
narava spi,
na nebu zvezd nebroj,
svetlo žari.
Le duši moji
spanja ni:
teži jo grenka bol,
zato trpi, trpi ...

M. M.

Ne pozabimo! Katoliški tisk se čim dalje bolj zaničuje in zasmehuje. Čim bolj se njegovi nauki razširjajo, tembolj ga nasprotni zavračajo. Mi pa stojimo

in samo roke križem držimo ter opazujemo. Dragi moji, temu mora biti konec, če ne se bodo kršili naši načrti, kateri stremijo za povzdigo naše misli

in tako doprinesiti sedanjemu razoranemu svetu lepše bodočnosti. Treba je zagrabiti na pravem koncu, treba si je zavihati rokave. Vržimo se na delo, propagirajmo povsod; na vseh potih, svojo misel unesimo v vsak pogovor s slehernim človekom. Tako bo počasi vse, prešinjeno s to mislijo. Nato bi bilo delo še lepše, trud manjši, uspeh pa velik. Fantje! Brez dela ni uspeha in brez tega ne življenja, povsem mirnega življenja.

V novem letu se torej poprimimo dela, ki mora donesti uspeh. Kaj pa pravo fantovsko hotenje še ni rodilo? Ako si slabi elementi utirajo pot, čemu bi si ne povečali delovanje dobri. Trdno sem prepričan, da bo naše delo, ki mora biti častno in vztrajno, pokazalo, da smo vredni dela in življenja. Zato pa snujte tiskovne krožke; začnite z malim, ker malo prinese veliko. Ne čakajte nikjer; v drugem letu mora vsaka delovna skupina FKA biti ovenčana z tiskovnim krožkom in ovenčana z uspehom. Fantje! Še enkrat vam kličem! Delajmo, da nam zasije milejša zarja in sonce lepše bodočnosti! Vaš tovariš — Crnec Franc, Slov. Konjice.

Suženj. Sin vstani! — Pojdi med brate in jim povej resnico. Govori jim, kar nosiš v sebi. Povej jim, da smo sužnji. Oni še ne vedo! — Ne boj se življenja. — Tvoje življenje bo večno, če bo Tvoja pot prava.

Tam daleč za gorami jih je mnogo, ki trpe, in bodo trpeli, dokler ne pride Resnica v nje same. Ne ustraši se dolge poti, ne boj se iti črez prepade, spremenjale te bo moč Resnice, Ljubezni. — Brat stopi med one, ki jih boš našel. — Glej kako se žari nebo, vidi se že bela zarja za gorami, tudi Vam bo zasijala, Vam ki ste še v temi! Bratje teme so. Povej jim naj se obrnejo k zarji in zmagali bodo. — Meni je že zašlo sonce, Vam sveti tam daleč zarja v nov dan življenja. —

Ob smrtni postelji očeta je klečal sin. V duši je jokal, a solz nisi opazil na njegovem mladostno žarečem obrazu. Gledal je v očetove usahnele oči, v to razorano lice, mrtvaško blede žuljave roke, — trpljenja. Videl je kako mu je na razgaljenih prsih zevala globoka rana. Obveze so kazala strjeno kri. — Včera je še trpel za družino, za svoje brate, pod zemljo, globoko, danes pa je njegovo življenje zapisano Bogu! —

Iz rova so ga prinesli sinoči. Nanj se je sprožila plast črnega diamanta in mu zadala usodni udarec. Mogoče je še uro

zanj življenja, mogoče samo minuto, potem bo suženstva konec za vselej. — Samo še vzdihljaj: »Koliko Vas je še trpečih bratov, ki ste namenjeni isti usodi, toda nihče Vas ne vidi, ker je nad vami stena. Bratje, trpeči! — Tudi ti sin moj si med onimi. Tudi tebe zadene mogoče ista usoda, kakor je tvojega očeta.

Še vedno je klečal sin poleg očeta. Zunaj je blisk oznanil vihar. Grmenje je bučalo nad hišo trpljenja. Tedaj se je dvignil sin do očeta, prisluhnil, — toda oče je bil — mrtev. Oče! — moj oče! A očetova ustna so bila tiha, smehljajoča! Mir je razodeval prihod Gospodarja zarje, ki je prišel ponj, da pojde z njim v novi svet, k Resnici — Ljubezni! Včera je bil suženj mogotcem, ki so pili iz velikih čaš njegovo kri.

Sinu pa je pustil del svoje duše, ki mu je govorila še v poslednjih minutah časnega življenja.

Ko so zagrebli očeta, je sin še dolgo v noč stal ob grobu očeta. — Govoril je z mrtvim očetom o prihodu »Bele zarje«, ki bo vzšla, mogoče že jutri, za brate, zanj, oče jo že vidi! —

Bila je temna noč, ko se je ločil sin od očeta, poslednjič. Strta je bila njegova mlada duša ob tolikem trpljenju. Med potjo je misli na mater, ki mu je umrla pred leti. — In zdaj še oče!

Pravičnil! Dodeli mi moč, da se odslej žrtvujem bratom, ki še žive moje življenje. Vodi me po poti, ki si jo je začrtal oče, da bi pomagal bratom, trpečim. — Daj tudi onim, ki so v temi, luč življenja! Vsem pa ljubezen do bližnjega in suženjstva bo konec! — Mihevc Ivan, M. Izlake.

Spomin iz šole. Skozi okno sem gledal v Zvezdo. Bil je zadnji dan šole. V razredu so peli tovariši. Krasno so peli. Posebno dva: dolenjčan in notranjčan. Učenca sta bila sicer bolj slaba; pa kdo je za vse sposoben? Čeravno je bil naš razred v drugem nadstropju, se je petje vendarle slišalo v park. Radovedno so se ustavljali Ljubljancani prisluškujoč glasovom pesmi, s katero so se tovariši poslavljali od šole. Bog ve, kam jih je odneslo življenje?

A enega ne bom nikdar pozabil: besed profesorja Grudna, ki nam jih je govoril v slovo. Dasiravno še bolj mlad, je bil pogosto bolan in ga večkrat ni bilo v šolo. Na koncu poslovnih besed je rekel: »Fantje, rekel Vam bom bom besede, ki bi Vam je povedala vsaka slovenska mati ob slovesu: z Bogom!« Zatrepetale so mu ustnice, meni je pa

prišla solza v oči. Rad sem ga imel; bil je strog, a pošten. Rad se je pošalil na račun nas Prlekov in našega dialekta. Ko sva po zaključku šla s tovarišem spotoma v frančiškansko cerkev, je sedel v klopi in molil. Bil je veren mož. Morda je slutil, da se bliža njegova življenjska pot h koncu? Nedolgo potem je umrl. Težko mi je bilo, ko sem čital v časopisu vest o njegovi smrti. Čestokrat sem se ga spominjal, blodeč po naših belih cestah, iskajoč miru in sorodnih duš. Naj mu bodo te besede v spomin. Počivaj v miru, blaga duša. — Makso M.

Pismo prijatelju. Dovolj, dragi prijatelj, da ti napišem javno pismo. Pisal sem ti že, ne sicer javno, pač pa zasebno, a to pismo žalibog pri tebi ni našlo odmeva. In ker te resnično ljubim, mi dovoli dragi V., da te na tem mestu prijateljsko opomnim.

Dragi moj V.! Oba sva sinova slovenske matere, oba sinova slovenskega očeta. Slovenska mati je kakor sveča, ki gori za druge, moli, dela in se žrtvuje, dokler ne izgori. Njeno vrednost cenimo šele, ko izgori — umrje. Slovenski oče je kakor hrast, ki ga ne omaje vsak vihar, je globokoveren, skrben za svojo in javno gospodarstvo, udan in zvest svojemu narodu, kremenit katoliški značaj, odločen in neustrašen v boju za narodna in krščanska načela. Takšno mater in takšnega očeta, hvala Bogu, sem imel jaz, takšne starše imaš tudi ti, V. Boga zahvali, da ti še oba živita. Dobro veš, za kaj te je namenila mati, kaj ti je želel oče. Vroča molitev obeh se je dvignila k prestolu Vsemogočnega, molitev, kakršno znajo moliti samo naši slovenski starši. Kljub topli prošnji tvojih dragih te je življenje zaneslo na stranpota, kar je bolelo očeta in mater. Udal si se zapeljivemu prijatelju, ki te je zapeljal v družbo, katera te je odtrgala od cilja. Želja tvojih staršev je bila, da bi postal duhovnik. Satan skuša, kjer le more, take namene preprečiti. Tako je tudi tebe izvil v družbo, v kateri je stemnel tvoj lastni cilj in bila pokopana želja dobrih staršev. Slaba tovarišija in pogubno časopisje, koliko lepih idealov sta že pogazila v blato!

Ni rečeno, da bi moral biti vsak duhovnik, ki je šel s tem namenom v srednje šole, ne, a tisti, ki je imel ta vzvišeni ideal, pa je pozneje spoznal, da ni sposoben za veliko službo, bi moral pozneje kot laik služiti istim namenom kot laični apostol. Pri tebi smo se tega nadejali in celo veselili, skušali smo te uvesti v

društveno in organizatorično delo. Naš namen je bil res plemenit, le žal, da nisi imel tudi ti smisla za to. Podlago si imel, le ideali so te drugim vodili. Stopi pred zrcalo življenja in spoznaj kakšno je življenje krščanskih idealistov in življenje hudobnega duha. Kar verjeti nisem mogel, ko sem zvedel, da si se pridružil družbi framasonskega duha; kako more vendar sin tako plemenitih in vernih staršev tako globoko pasti, tako daleč zaiti. Vem, iščeš lastne časti, a vedi dragi V.: zemška čast je samo pena. Na Gospodov dan si se udeležil tekme koscev. Dobro veš, da je nedelja Gospodov dan, katerega naj vsak vernik preživi v zbranosti in delu za svoje zveličanje. Iz tega ozira so hlapčenska dela te dni prepovedana in le v nujnih slučajih se smejo opravljati in to z dovoljenjem cerkvenih predstojnikov. Toliko manj so še torej opravičene kake tekme koscev, za katere je edini čas le delavnik. Morda ti je znana naša tekma, a vedi, da se ni vršila v nedeljo. Zbrali smo se in dogovorili: to noč bomo temu sosedu pokosili travnik. Storili smo, saj smo vedeli, da je sam hotel drugi dan kositi. Ko so prišli drugo jutro kosci sosedu, so našli travnik pokošen. Naše hudomušne tekme je bil gospodar vesel. Z naprošenimi kosci smo se zabavali. Take vzajemne pomoči bi veliko pripomogle kmetom. Najbolj pa me boli, da si celo pri vaši tekmi govoril in pozdravljal idejo nedeljske tekme in poljskega dela sploh. Tvoj nastop ob tej priliki je objavil slovenski framasonski dnevnik. Resnično, ne razumem te, kako si mogel tako daleč zabresti in prepustiti, da Te povzdiguje framasonski list. Blagor fantom, ki ne iščejo časti, pa vendar neustrašeno delajo in se žrtvujejo za blagor katoliške mladine, Cerkve in naroda.

Dragi prijatelj V.! Srce me boli ob tvojem koraku, ne koraku, padcu. Ljubezen do tebe in skrb za te se zrcali v prvem pismu, ki ga še gotovo hraniš. Isto je v tem pismu: iz njega odseva resnična prijateljska ljubezen in skrb pridobiti te nazaj. Vstani, dragi prijatelj, podaj se k Jezusu, najboljšemu prijatelju mladine. Ako imaš kalne, zaprašene oči, si jih izperi, da boš zopet videl pravo pot. Slecí obleko teme in obleci oblačilo luči, pa se pridruži fantom, katerim je cilj: križ, in z njim premagovati svet.

To so moji pozdravi do tebe, dragi V.! Gotovo spoznaš iz teh par vrstic, da ti vse najboljše želim. Primi za zastavo

sv. križa in pojdi junaško, neustrašeno v boj za krščanska načela, krščansko prosveto, le tukaj boš dosegel čast, čast,

katera te bo spremljala ne samo v dne-
vih tvojega življenja, temveč tja preko
groba. — Vostner Polde.

MLADINA V KATOLIŠKI AKCiji

Kako smo kulukali na Donački gori. Na predvečer Porcijunkule smo korakali po blatni cesti proti Rogatcu. Trije po številu: Vinko, Stanko, Janko. Enega, Tončeka, ni bilo. Menda se je zbal dežja. V srcih smo nesli korajžo, na ra-

menih polne nahrbtnike. In polni pono-
sa, da smo prvi, ki odvarjamo delo za
spomenik.

Deževalo je. Solnce, ki ga itak nismo
videli, se je še bolj skrilo. Mrak je z
dolгими koraki hitel za nami. Prehitel
nas je, še predno smo zavili iz ceste
navkreber. Zašli smo. Tavalj smo po
vinogradih, po grmovju in njivah. Mla-
demu Janku so že pojemale moči, a
rastla je korajža.

Premočeni se najdemo na Kamenško-
vem dvorišču. Zlezemo na skedenj. Kup
slame je v kotu. Prav primerno ležišče
za trudne ude. Pa predno ležemo, po-
glejmo še zalogo v nahrbtnikih. Stanko
potegne iz nahrbtnika veliko škatlo:
»Jajca so notri!« — »Koliko jih je?« —
»Poglejmo!« Le nekaj je še celih, ostala
so pa v ponvico na mast pripravljena.
Le škoda, da so lupine zraven. No me-
sto jajc imamo smeh. —

Dani se. Kamenškovi fantje so nam
naložili krampe in sekire. Veselo kora-
kamo po gozdu proti vrhu. Krasno jutro!
Solnce je pravkar poslalo svoje prve
žarke preko meglenega morja.

Na cilju! Pozdravljen, vrh Donačke
gore! V starih časih si nosil na svoji osti
tempelj poganjskega boga. Pozneje so ti

naložili svetišče tvojega Stvarnika. Mi
te bomo prerovali, ti razkopali stare
zidove in na tvoj koničast vrh postavili
sveto znamenje odrešenja.

Pa lačni smo. Že med potjo smo Jan-
kota odločili za kuharja. Takoj je pre-
vzel svoje posle. Zelo uradno se drži.
Kuha mleko, ki mu ga je natočila Po-
lajzerjeva gospodinja polno steklenico.
Mleko je gosto, pravo planinsko; tekne
nam. Smejimo se v polno skledo, kot se
smeje otrok s polno stekleničico v ro-
ki...

Na delo! Stanko zavriska, Vinko za-
mahne s sekuro; velik zelenec skoči iz-
pod grma. Grm za grmom pada, kuščarji
beže izpod grmov pod pečine. Janko pa
kuha v koči in vriska. Kuha fižol. Tako
stoji na jedilnem listu, ki smo ga sestav-
lili za vse tri dni: Danes fižol, jutri
krompir, v soboto zopet fižol. To za
obed. Za zajtrk in večerjo pa: mleko,
prežgana juha, zopet mleko. Morda, če
so še jajca cela, kaj priboljška. V zalogi
še imamo mlincev in masti. Pa kruha
dva kolača. Je skromna hrana, a teč-
na...

Poldne bo. Janko prinese zvrhano žli-
co fižola »na probo«. Vinko ugotovi, da
je še trd in — neslan. Zopet smeja na
cente. — Obred je kmalu pripravljen. Pa
nas zmotita g. Lojze in Tonček. G. Lojze
nastavi svojo škatlico in nas dvakrat
vlovi vanjo. Nato nas pusti v miru, da
izpraznimo zvrhano skledo. —

Večer se bliža. Sonce se polagoma
spušča po svoji sinji preprogi za gore.
Vedno bolj rdeče postaja. Doline so že
v mraku. — Sonce pošlje svoj zadnji
poljub planinam in — izgine. Tako bo
pošljalo poljube večer za večerom sve-
temu znamenju, ki bo stalo na vrhu Do-
načke gore. — Sonce — vir življenja se
je skrilo zopet za eno noč. Krvavordeča
zarja prekrije nebo. Krasen pogled! Ra-
dost in vzhičenost nam privre iz srca.
Z mogočnim vriskom se poslovimo od
žareče krogle. Jutri jo moramo in hoče-
mo videti, ko se bo znova prikazala.

Skrbno zapremo okna in zasanjamo
na udobnem slamnatem ležišču. — Ne-

kdo ropoče po oknu. Vinko se prebudi: »Kdo je?« — »Izletniki.« Bog pomagaj, zaspali smo. »Kje so ključji?« Komaj jih najdemo. Rdeči v obraz se pokažemo na vratih. Sonce je že visoko. Zamudili smo sončni vzhod. Izletniki se smejejo in tolčejo po kolenih. A smeh jim ne gre od srca; lačni so. Janko jim za nizko ceno 3 Din skuha prežgane juhe. Naredil jo je točno po receptu, samo — nekoliko prismojena je.

Dopoldanske, opoldanske in popoldanske ure minejo v smehu in veselju ter pridnem delu. Opoldne prisopihata mlada študenta Janez in Franček. Prinesla sta nam kisle vode. Stanko nagne steklenico pa — nič ne teče. Takoj ju pošljemo v dolino z listkom: »Pošljite nam štiri polne flaše kisle vode.«

Zvečer pregledamo sadove svojega dela: Ogromen kup vejevja, velik kup kamenja. Med kamni imajo nekateri čudne oblike. Krstimo jih. To je noga boga Mitra, tu so njegova pleča. Še kamnita čeljust boginje Herte se je ohranila... Pa spat, jutri moramo videti sončni vzhod.

Danes ga nismo zamudili. Že v temi smo bili na vrhu. Zopet krasen pogled: Megleno morje krog in krog. Na vzhodu zlata zarja. Zdajci posvetijo prvi žarki. Megla se zaiskri kot čisto srebro. Pokaže se žareča krogla. Pozdravljeno, zlato jutro!

Kronika tega dneva še beleži obisk g. Lojzeta in Tončka, ki sta nam prinesla sladkih hrušek.

Večer prihaja; nebo se oblači. Hitro pospravimo: ostanke zaloge v želoдец, posodo v nahrbtnike. Še parkrat: Juhe, juhe, zbogom Donačka, na svidenje še pozneje in hajd v dolino.

Med potjo domov nas je močil dež.

Kajne, fantje, prijetno je bilo v času »tridnevnic dela« na Donački gori? Posnemajte nas in pripomnite k hitrejšemu napredku dela za jubilejni spomenik! —ik.

Vinagora, lepa si...

O gora prelepa, kako srečna si ti, ker cerkev na hribcu visokem stoji! Marija Kraljica se v tronu svetli in Jezusa v rokah drži...

Sončna Vinagora v Hrvatskem Zagorju nas je zvabila in priklicala. Sobota popoldan. Hud naliiv! V strahu smo pričakovali nedelje, kakšno vreme nam bo naklonila. Prazen strah! Nedelja 23. septembra, krasen septemberski dan. Kmalu po 6. nas je mestni avtobus prepeljal preko mostu proti Slov. Bistrici, Poljčanam, po romantični strmini Pečice

proti Podčetrtku, Imenem in preko Sotle med brate Hrvate. Deseniški grad, imenovan Vinograd, nekdanji dom Veronike Deseniške se nam je prikazal ves v sončnem sijaju. Še dalje nas je vozil brzi konjiček po strmih serpentinah hrvatskega Zagorja, dokler se nam ni odprl pogled na zaželjeno točko — Vinagoro. Kakor mogočna trdnjava se nam je prikazala, še par minut vožnje in bili smo na kraju, kjer je bilo treba ustaviti in vzeti pot pod noge. Še četr

ure peš hoje in bili smo na vrhu. Veselo smo bili presenečeni. Pričakali so nas vrli Vinagorčani z g. župnikom na čelu in dvema bogoslovcema, z zastavami ter godbo, katera nam je veselo zaigrala dobrodošlico. Vinagorski Krek, župnik Vukina, je stopil med nas, vsakemu posebej krepko stisnil roko in nato vse skupaj pozdravil s prisrčnim nagovorom. Sledili so pozdravi predsednika društva sv. Jožefa, Križarjev in dekliške Marijine družbe. Vsi nagovori so izražali željo za skupno delo na krščansko-prosvetnem polju med slovensko-hrvatsko mladino. Za pozdrave se je zahvalil g. dr. Aleksič, kateri nas je spremljal na izletu. Ob zvokih koračnice — našim slovenskim fantom najljubše himne — in med molitvijo rožnega venca smo se podali v cerkev pred oltar Majke Vinagorske.

Po slubži božji, katero je daroval domači župnik ob asistenci dr. Aleksiča in domačega bogoslovca in pridigi, katero je imel dr. Aleksič, smo se uvrstili pred cerkvijo ter se skupno z brati Hrvati slikali. Občudovali smo lepo Marijino svetišče in krasen razgled po hrvatski zemlji, pa tudi slovenski kraji ob Sotli so se vrstili pred našimi očmi v vsej lepoti. Občudovali smo gostoljubnost, priprostost in prisrčnost vinagorskega župnika. Še bolj pa njegovo delo na dušno pastirskem in prosvetno-

organizatoričnem polju. Skoraj 5000 duš šteje njegova župnija s tremi šolami. Velika je njegova skrb za Vinagorčane, tudi za one, ki so razkropljeni po svetu. Vse župljane veže in družijo župnijsko glasilo »Glas Vinagore«, katerega tudi sam urejuje. Poleg številnih romarskih svečanosti vodi številne verske in prosvetne organizacije: močno četo Križarjev, Križaric, križarski naraščaj, kongregacijo za fante in dekleta, Marijin vrtec. Za može društvo sv. Jožefa, za žene društvo sv. Elizabete. Obe društvi imata svoj posmrtninski fond, nadalje godbo in še razne druge ustanove. Tekom par let župnikovanja je zgradil s pomočjo svojih faraonov cisterno za vodo, zgradil je kapelo sv. Jožefa in kapelo sv. Barbare. Sedaj snuje graditev križevega pota s 14 kapelami. Res, čuditi se moramo, od kod zajemlje toliko energij za svoja velika dela. — Očividno je nad njim in njegovim delom blagoslov božji.

Vse to smo videli in občudovali. Po prisrčni zabavi in okrepčilu smo se še enkrat podali pred oltar Matere Božje in se poslovili od Vinagore. Kakor je bil sprejem prisrčen, prav tako je bilo tudi slovo. Spoznali smo se z brati Hrvati, navezali stike z katoliško hrvatsko mladino ter sklenili trdno vez bratškega in složnega sodelovanja na versko-obnovitvenem in prosvetnem polju. Geslo hrvaških Križarjev: Žrtev, Evharistija, Akcija, si bomo osvojili tudi mi.

Vračali smo se skozi Pregrado in Rogatec. V Rogški Slatini je opravil g. kanonik Sardenko v zdraviliški kapeli večernice. Ogleдали smo si zdravilišče, napili se zdravilne vode ter nadaljevali vožnjo proti domu. Vinagora, lepa si, in mariborski akcijaši te ne pozabijo nikdar... — P. V.

Vurberg. V nedeljo 30. sept. t. l. smo polagali račun o delu »Kat. prosv. društva« za l. 1933/34. S krepko besedo je spregovoril predsednik društva, ker ni bilo naprošenega g. govornika, o pomenu kat. prosvete na Slovenskem, ki ji skuša evropsko svobodomiselstvo omajati tla in drugič: kako sodobna civilizacija dela človeka plitvega. Nato je predsednik podal svoje poročilo in z veseljem naznanil, da se je v preteklem društvenem letu društvo članstvo precej dvignilo kljub temu, da vlada gmotna in duhovna kriza. Daj Bog, da bi število članov še naprej rastlo. Za njim so podali prav točna in razveseljiva poročila ostali funkcionarji in končno se je izvršila volitev novega odbora. Tako

smo pričeli zopet novo društveno leto polno upanja na boljšo bodočnost in lepe uspehe. Če le ne bo upanje varalo. — Tajnik.

Teharje. Teharski fantje smo imeli v nedeljo, dne 7. oktobra po večernicah fantovski sestanek, in obenem tudi občni zbor delovne skupine fantovske Katoliške akcije. Kot prvi nam je v poljubnih besedah pokazal smernice delovanja Mirko Geratič iz Maribora, ki je tudi navduševal fante za delo v Katoliški akciji, in sporočil sklepe občnega zbora škof. vodstva. Za njim je še govoril Kovač Stanko o pomenu sv. Evharistije za fanta. Pri občnem zboru so podali odborniki svoja poročila, izvolilo se je novo vodstvo, in se sprejelo več važnih sklepov. Tudi za razvedrilo se je poskrbelo, in so v ta namen vprizorili na odru naši fantje eno veselo igro.

Tako izvršujemo tudi pri nas program fantovskih skupin KA, a le žal, da imamo razne ovire, ki nam delo otežkočujejo. Pogum pa je v nas, in resna volja, da gremo preko vseh težkoč in ovir, za ciljem, ki smo si ga osvojili. — ... ek.

Križ na Donački gori — priča slovenske vernosti. Donačka gora, ki se kakor prst božji pne proti nebu, je dobila na svoje strmo teme krasno krono. Vneti prosvetni delavec Polde Vostner je sprožil misel, da se ob 1900letnem jubileju odrešilne smrti Kristusove, postavi vrh Donačke gore spomenik Kristusu Kralju. Dekanijska duhovščina rogaške dekanije je to misel osvojila in agilni križevski kaplan Lojze Sunčič pa je to idejo realiziral. Ob strani so mu stali vneti akcijaši križevske nadžupnije, kateri se niso ustrašili napora in žrtev. Načrt za spomenik Kristusu Kralju je izdelal arhitekt Glanz iz Rogaske Slatine. Zidarska dela pa je izvršil stavbenik Gologranc iz Celja. Spomenik, kateri bo še poznim rodovom priča izredne verske vneme in požrtvovalnosti marljivih graditeljev in vsega ljudstva iz cele dekanije, je v obliki piramide. Na vrhu piramide je križ z zlatim napisom: Up — edini. Visok je do vrha križa osem in pol metra. Ob vznožju spomenika je primerna votlina, v kateri se tudi nahaja križ in pa oltarna miza. Na misijonsko nedeljo 21. t. m. je bil spomenik, ki je bil ves v zelenju, slovesno blagoslovljen. Menda še ni bilo nikdar toliko ljudi vrh Donačke gore, kakor jih je bilo ob tej priliki. Do 500 so jih cenili. Bil je to praznik in poklonitev sv. Križu in Kristusu Kralju cele dekanije. Blago-

slovitev je izvršil naš »štajerski Aljaž« župnik Cilenšek iz Poljčan ob asistenci kaplana Sunčiča, ki je pred blagoslovitvijo imel krasen nagovor, v katerem je očrtal zgodovino Donačke gore in potek cele akcije za zgraditev spomenika. Sledila je sv. maša, katero je daroval g. Sunčič, med katero je igrala kongregacijska godba iz Kostrivnice, vsa številna množica pa je glasno molila zbornomašo in pela pesmi, ki so se pele na letošnjem evh. kongresu. Po maši je spregovoril pozdravne besede g. župnik Cilenšek. Vostner Polde je v lepem govoru proslavljal sv. križ. Lepe in prisrčne besede je spregovoril g. Bratuš, ki

se je poslovil v imenu Križevčanov od g. Sunčiča, ki je premeščen k Mariji Snežni. V imenu škofijskega vodstva FKA je pozdravil slavnost Mirko Gartič iz Maribora ter posebno podčrtal, da bi naj bil križ Gospodov vodilna luč tudi v vzgoji, prosveti, v socialnih, gospodarskih in mednarodnih odnošajih. Iz vseh govorov pa je izzvenela tudi trpka boleost nad izgubo ljubljenege vladarja in obluba zvestobe njegovi oporoki: »Čuvajte Jugoslavijo!« Lepa svečanost, ki se je zaključila s pesmijo »Povsod Boga« in z državno himno, bo ostala vsem v trajnem spominu.

IZ ŠKOFIJSKEGA VODSTVA FKA

Smuk se bliža! Saj še snega ni, boste rekli. Nič ne škodi, če ga še ni, toda dolgo ne bo, ko bo sneg pobelil hrib in dol. Znani nemški smučar Marx, ki je letos poučeval pri nas sumčanje, je rekel: »Smučar se ne sme šele tedaj spomniti na smučanje, ko je zapadel že sneg, ampak je treba začeti s predpravo že dva meseca pred sezono. Treba pregledati in pripraviti smuči, nujno potreben je trening (smuška gimnastika in tek na dolge proge).« Če velja to za starejše, že izvežbane smučarje, toliko bolj se naj pripravljajo na smuk novinci, če hočejo računati na uspeh na dilcah.

Fantje, smučarji! Takoj na delo! Kdor še nima smuči, naj si jih takoj oskrbi. Na prvem sestanku napravite načrt glede predpriprav za smučanje. Če hočete smuškega učitelja in tečaj, se obrnite na Franc Kebrič, Maribor, Koroška 1. Ne razmišljajte mnogo, ampak hitro ukreniti vse potrebno, da se ne bo zgodilo kot druga leta, ko smo vse pripravili po dolgem čakanju in razmotrivanju, pa je bilo snega konec.

Mesečna delovna poročila. Te dni dobite od škof. vodstva mesečna delovna poročila. Zakaj to? Zato, da bo vodstvo na jasnem, kako delate po vaših delovnih skupinah, kako izvršujete program, ki smo si ga začrtali na škofijskem zboru. Iz delovnih poročil bo odslej razvidno življenje v naših delovnih skupinah: ali imate redne sestanke in kakšna je na njih udeležba. Kakšna predavanja imate, ali ima odbor redne seje, kako se giblje članstvo. Zlasti opo-

zarjamo na rubriko: člani izpod 16 let. Pogrešamo namreč pomladka. Skušajte pritegniti čim več šoli odraslih fantov v svoj krog. Takoj, ko zapusti fant šolo, ga morate pridobiti in ga uvrstiti v delovno skupino FKA. Kdor bo pridobil to šoli pravkar dorastlo mladino, tega bo prihodnost. Naj bo prav ta rubrika zrcalo krepkega porasta mladih, svežih sil v vaši delovni skupini. Iz teh poročil bo nadalje razvidno, kako gojite versko življenje (skupna obhajila, duh, vaje itd.). Razvidno bo zlasti, kako se uresničujejo sklepi škof. zbora glede akcije za nabiranje novih naročnikov kat. listov, zbirka za revne cerkve v južni Srbiji in knjižna zbirka za koroške Slovence. Ali bi ne bilo sram vsakega zavednega člana delovne skupine, če bi se moralo mesečno poročilo odposlati neizpolnjena in prazno, kar bi značilo nedelavnost in zaspanost? Zato bo mesečno delovno poročilo močna pobuda za aktivno udejstvovanje na vseh poljih.

Mesečno poročilo mora tajnik najkasneje do 2. v mesecu odposlati dekanjskemu vodstvu. Dekanijsko vodstvo pa do 7. v mesecu škof. vodstvu. Na ta način bo tudi dekanjsko vodstvo obveščeno o delu podrejenih delovnih edinic na svojem področju in bo lahko storilo vedno tudi primerne korake, da se delovne skupine, ki ne delujejo dovolj živahno, spravijo k čim bolj aktivnemu delu.

Naj bodo mesečna delovna poročila odslej živa slika in zrcalo vsestranskega stremljenja po napredku v duhov-

nem, prosvetnem in organizatoričnem pogledu. Naj zaveje nov duh katoliške aktivnosti in zavednosti na celi črti med našo mladino. Dovolj je bilo doslej mirovanja! Naša parola v bodoče naj bo: delo!

Praznik Brezmadežne. Prihodnji me-

sec bo praznik Brezmadežne — naš fantovski praznik. Vabimo fante in vse naše fantovske delovne skupine, da ta praznik slovesno obhajajo. Globok pomen praznika Prečiste bo dal dovolj snovi, da boste vso proslavo zamislili lepo in koristno.

POUKU in RAZVEDRILU

Skrivalnica »Dom«.
(A. Kos; 20 točk.)

Črkovnica.
(N. Cuderman; 15 točk.)

- * * * * * drevo
- * * * * ○ mera
- * * * * * ○ ○ ○ lepa čednost
- ○ * * * * * obrtnik
- * * * * * jed
- * * * * * odprtina
- * * * * * navada
- * * * * * ○ ○ ○ ○ vsakemu najljubši kraj

Z zvezdami zaznamovane črke Ti povedo, kaj pričakuje od vsakega naročnika »Naš Dom«.

Dopolnilna uganika.
(Fr. Lužnik; 15 točk.)

Zaslepljen je človek, ki za... je svo. kr... in s. ga... že... z ogn... al... ho... te. s... ga de... tik pr... sv... m last... nos... in g. izp... a v zr... k, pa ist... ča... jad... je o kri...! Mesto pik vstavi črke in dobiš važno resnico.

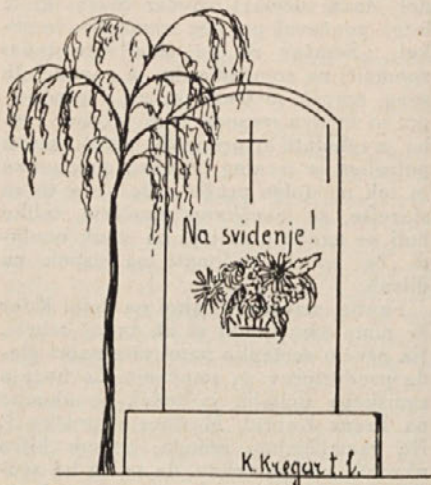
Rakova pot.
(N. Cuderman; 10 točk.)
Nad, emse, njen, irt, ibet.

Skrit pregovor.
(A. K., Vojnik; 15 točk.)

A - - h, - etev, - stra, ru - , - tom,
- letev, k - ava, S - va, o - ava, - otel,
d - - ar, v - da, - - nitiv.

Namesto črtic vstavi črke slovenskega pregovora, tako, da dobiš same samostalnice.

Spomenik.
(N. Cuderman; 20 točk.)

Vse uganke prav rešene dajo 95 točk. Rešitev je do 25. novembra poslati na naslov: Mirko Geratič, Maribor, Koroška 1. Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado.

Rešitev uganek v oktoberski številki »Našega Doma«.

1. Vremenski prerok: Če zgodaj se selijo ptiči, bo huda zima o Božiči.

2. Dopolnilna uganika: Bodi-mo vodniki svojih duš v večno življe-

nje, kakor je Mozes vodil Izraelce v obljubljeni deželo.

3. Stopnice: M, ah, ris, igla, bo-ter, ostriga, rešitev. — Maribor.

4. Križaljka: Vodoravno: 1. ka-va, 2. noga, 3. ona, 4. sol, 5. ena, 6. An-ton, 7. Slomšek, 8. otava, 9. ara, 10. sok, 11. ara, 12. tron, 13. kras. — Navpično: 1. kosa, 2. Ana, 3. os, 4. god, 5. Alah, 6. Ant.(on), Mart.(in), 7. past, 8. kor, 9. klas, 10. ura, 11. las.

5. Sestavnica: krasota, ravnilo, iskanje, Nikolaj, iznajdba, veljava, ostanek, delavnik, Aleksander. — Kri ni vodil

6. Črkovnica: Kar te ne peče, ne gasil

Vse uganke prav rešene dajo 105 točk.

Prav so rešili: »Ema Rihter« (105); Lužnik Franjo (60); Joško Makoter (75); Angela Pečnik (55); Tonček Koren (60); Jernej Kladenšek (105); Čuček Feliks (40); Š. Verdeltjeva (55); L. Bergant (95); Franček iz Žetal (57); Anton Kos (105); Jug Franjo (105); Kosar France (105); Nace Cuderman (95); Jan-ko Mlinarič (30); Franc Sodja (105); Jo-žef Mlakar (105); Franjo Črnc (55); Joško Novak (65).

Izžrebana sta bila: Franc Stres, Žetale pri Rogatcu, in Kosar France, dijak, Maribor.

Mojim ugankarjem: Moja prošnja za ugankarske prispevke je za-legla. Vsem prisrčna hvala. Da mi ne bo trebalo prehitro ponoviti prošnje, se še priporočam tudi v naprej. Imam ob-širno skladišče za vsakovrstne proizvo-de. Je suho in ognja varno. Tudi proti vlomu je zavarovano. — Franček iz Žetal: Dobrodošel! Vidiš, prav na Te-be sem čakal. Celo g. Žreb je od ve-selja pošteno zavriskal, ko je videl Tvo-je ime med rešilci. Nekje sem čital, da imate v Žetalah ustanovljeno FKA. Ali sodeluješ kaj? Krepko poprimi in po-ročaj mi, kako delate pri Vas, v lepih Žetalah. Prispevke pa le pošlji. — Tonček poljčanski: Ojej! Kako sem Te vesel. Kar dolg čas mi je bilo po Tebi. Pozdravi fante iz »luške re-publike«! — Razne ugankarske klube: Sv. Anton, Sv. Andraž v Hal. in pa »Vesele tičke« je pobrala jesenska hri-pa. Prihodnjč jim napišem posmrtnico! — Feliks: Nič ni bilo odgovora, kdaj naj pridem. Si pozabil? Jaz pa ne! Imam napisano v dimniku s črno kredo. — Vsem: Bog živi!

VSAK

**SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI**

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

**ZAVARUJE: POŽAR - VLOM - NEZGODE
KASKO - JAMSTVO - STEKLO
ZVONOVE - ŽIVLJENJE
KARITAS**

Podruž. Celje: Palača Ljudske posojil.

Glav. zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari

Koledar Slovenskega gospodarja

Iz tehnike
Dimnikarski predpisi
Pravica revnih
Zastaranje pravic
Kako se pozna starost govedi
Praktične nasveti za ohranitev Vašega zdravja
Nega zob
Sejmi za Stajersko, Koroško in Prekmurje
Sejmi na Kranjskem
Tabela: Kako se določi vsebina debel in
hlodov na podlagi dolž. in srednjega
premera
Tabela: Kako se izračuna kubična mera
okroglih debel ali klad

**Vsebina koledarja Slovenskega
gospodarja za leto 1935 je
sledеча:**

Kalendarij od oktobra 1934 do decembra 1935
Vremenski ključ
Cirilica in latinica
Poglavarstvo katoliške cerkve
Vladarska hiša Jugoslavije
Jugoslavija v številkah
Države vsega sveta
Poštne pristojbine
Plačevanje kmetijskih dolgov
Denarstvo
Denar in delo naj se izplača v sadjarstvu
Nova doba v hmeljarstvu
Zatiranje sadnih škodljivcev
Zatiranje plevela — zvišanje pridelka
Globoko oranje pomnoži rodovitno zemljo
Koliko in v čem se izplača pokladanje tečnih
(močnih) krmil kravam molznicam
Nekaj o naprednem čebelarstvu
Kako se mešajo umetna gnojila
Tabela kubičnih metrov okroglega lesa drevesa
Tabela za preračunavanje oralov in kvadratnih
sežnje v hektare, are in kvadratne metre
Tabela: Koledar brejosti
Tabela: Koliko časa traja pojava pri domačih
živalih
Tabela: Razmerje med živo težo in težo za-
klane živine
Tabela: Pri zaklani živini dobimo v odstotkih
k živi teži
Tabela: Prejemki } za 12 mesecev
Tabela: Izdatki }
Tabela: Zapisnik delavcev in njih plače, 6 strani
Tabela: Zapisnik plače v blagu in delu, 2 strani
Tabela: Zapisnik živalskega prirastka, 4 strani
64 strani praznega, črtanega papirja

Vsebina sama že sili vsakega razumnega gospodarja, da si kupi ta koledar. Poleg te vsebine je pa koledar tako urejen, da služi kot povsem zadostna knjiga za vse kmetijsko knjigovodstvo in vse beležke, ki si jih v kmetiskem gospodarstvu mora vsakdo zapisovati, da ima vse v redu.

Zunanja oprema koledarja, ker je vezan v celo platno, ima priložen svinčnik, na robu odtisnjeno mero, znotraj pa močen denarni predal, je prvovrstna. Cena koledarju je Din 10.—. Po pošti ga pošiljamo za Din 11.—. Najbolje je, da pišete po koledar, dobite položnico in plačate Din 11.—, ali pa nam v pismu pošljete znamk za Din 11.—. — Organizirajte skupna naročila! Kdor bi bil pripravljen to prevzeti, naj se javi!

Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Izdaja Konzorcij Našega doma. — Urejuje in predstavlja lastnika dr. Meško Josip.
— Tiska Tiskarna sv. Cirila, predstavnik Albin Hrovatin. — Vsi v Mariboru.